

— Не — каза той, упорито следвайки първата си мисъл — не, не. За какво ви е нужно равенството на людетъ въ единъ свѣтъ създаденъ отъ демона? Нѣма ли равенството и неравенството да бѣдатъ еднакво негово дѣло? Щомъ се отнася до разпредѣление на блага, които той е създалъ? Вие си противоречите!

Дѣдецъ Петъръ се замисли. Тънката логика на Римския възпитаникъ го смути за мигъ. За пръвъ пѣтъ презъ живота си той не можа да отговори на единъ въпросъ. Задоволи се само да каже:

— Ние изповѣдваме учението на апостолитѣ и сме истински християни. Не диримъ като вашитѣ епископони то богатства, нито почести. Не тичаеме подиръ благата на тоя свѣтъ и живѣемъ почтено и умѣрено. Нашъ единственъ законъ е Евангелието...

— Но кой ви даде правото да тълкувате по своему всѣки редъ отъ Евангелието? Вие го тълкувате погрѣшно! Всѣки отъ васъ има свободата да го проповѣдва по своему. И тъкмо за това помежду ви се явяватъ толкова противоречия. Докато догмитѣ на католическата църква сѣ единни и неоспорими. Защото не е дадено всѣкому да борави съ истини, толкова дълбоки и възвишени, забучени задъ привидни знаци, достъпни само на избрано число мѣдречи. А често пѣти и тѣ не могатъ да обяснятъ известни мѣста на Евангелието, тъй несъвършенъ е понѣкога човѣшкиятъ умъ. А вие оставяте въ рѣцетѣ на всѣки невежа да го тълкува както си намѣри за добре. И затова се стига до такива плиткы заключения, до такава лесна и повърхностна мѣдростъ: затова имате толкова вида ереси колкото и еретици. И каква е ползата отъ всичко това? Отричатъ и това, което ви е готово дадено, отъ вѣковната дейность на църквата, ала какво ни давате вмѣсто него? Само разрушение и отрицание. Ако намирате грѣхъ у клира, защо дирите грѣшки въ църквата и вѣрата? Вамъ ви е безразличенъ видимиятъ свѣтъ? Не ви ли става съ това безразлична и смѣбата на народа и държавата ви? Когато учите парицитѣ да се бунтуватъ, да не си плащатъ десетъка, да не зидятъ крепости, да не блюсятъ тъмни-